

спустнаха къмъ него. Като го наблюда-
жиха, автомобилътъ спрѣ. Слѣзе отъ
вжтре русъ войникъ. Момичетата
изтърсиха въ шапката му престил-
китѣ си и извикаха въ единъ гласъ:

— Пожелаваме победи!

— Благодаря! Ние се боримъ и
за васъ — българитѣ! — отвърна
войникътъ на български. Децата се
сепнаха почудени.

— Вие и български говорите?

— Знамъ малко! — усмихна се
войникътъ.

Въ това време и Веско се при-
ближи. Подаде пакетчето съ раз-
треперени ржце и отвори уста:

— Дайте тая книга на нѣкое дете
въ Македония! Тамъ нѣма българ-
ски книги!

— Добре, момче, хубавъ подаръкъ
изпращашъ! — засмѣ се пакъ вой-
никътъ. Пое книгата. Качи се на
колата. Сложи пакетчето въ сандъ-

ка подъ седалото. Надникна презъ
прозореца, поклати глава. Моторътъ
забръмча. Подскочи като боднатъ
побѣлѣлиятъ отъ прахъ автомобилъ
и тръгна напредъ. Полетѣ, затрака по
улицата и се потули задъ кжщитѣ.

Веско постоя малко, загледанъ
подиръ желѣзното чудовище, после
отстѣпи назадъ. Застана до прозо-
реца и се замисли.

* * *

Подиръ нѣколко дни една малка
ржчичка разгъна вестника, грабна
книгата, подскочи отъ радостъ и из-
вика:

— Тате, вижъ, българска книга!
Дадохъ ми я германцитѣ!

После се спрѣ, като задъхана
птичка, разтвори книжката и жадно
я зачете.

Нѣмаше на земята по-сжпо нѣщо
отъ книгата за това поробено дете
на Македония.

Григоръ Угаровъ

НОВЪ ЖИВОТЪ

Измина лѣтото, и ето,
за трудъ дойдоха нови дни.
Ще трепне всѣкиму сърдцето,
звънецътъ пакъ щомъ зазвъни.

Съ буквари нови и читанки
ще хукнатъ радостни деца
да слушатъ весели гатанки
и други приказни словца.

И всички вкупомъ насъбрани,
на сѣнка въ кичестия дворъ,
ще викнатъ весели, засмѣни,
пѣсничка нова, въ чуденъ хоръ.

Ще се започнатъ пакъ игритѣ,
съ веселия и много смѣхъ.
Ще затекатъ отново днитѣ,
и новиятъ животъ съсъ тѣхъ.

Славчо Ангеловъ